

РЕШЕНИЕ

№ 24780

гр. София, 18.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5163** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП. /.

Образувано е по жалба на Б. В. П.-Г., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. С. П. срещу Заповед № 25-4332-001515/17.03.2025г., издадена от Л. А. 3. полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ по чл.171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП – временно спиране от движение на моторно превозно средство до сключването на застраховка „Гражданска отговорност“ ЗГО.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на оспорената заповед поради нарушение на административно производствените правила. Твърди се, че оспорената заповед издадена на 17.03.2025г. е връчена на лицето на 29.04.2025г., като към датата на издаване и връчване ѝ е налице валидно сключена застраховка ГО. Неотразяването на това обстоятелство в системата на административният орган прави заповедта незаконосъобразна, защото мярката е наложена след като нарушението е отстранено, поради което същата се явява непропорционална, несъразмерна и прекомерна. В справката за собственика на МПС не е отразено, че е сключена и има валидна ЗГО на 17.03.2025г. В заключение отправя искане за отмяна на заповедта. Към жалбата прилага застрахователна полица № BG/08/52000910994 от 17.03.2025г.; квитанция за извършено плащане на застрахователна полица от същата дата; регистрационен талон на МПС и справка от Гаранционен фонд.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорената заповед. Претендира разноси на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, като представя договор за правна защита и съдействие.

Ответникът Л. А. З. полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен не се явява лично. Оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка е установено, че на 16.03.2025 г. около 09: 26 ч., в [населено място], пред [жилищен адрес][жк]лицето В. Р. Г. управлява лек автомобил фолксваген Т., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. В. П.-Г. по ул. Генерал С. Т. с посока на движение от бул. Т. К. към ул. Св. М., при липса на сключен и действащ договор за ЗГО. В издадената заповед се сочи, че на водача Г. е съставен АУАН серия GA № 3816510/16.03.2025 г. за нарушение на чл. 638, ал. 3 от ЗДв.П.

При тези данни проверяващият орган е приел, че са налице основанията на чл. 171, т. 2, б "в" от ЗДв.П за прилагане на ПАМ: временно спиране от движение на до сключването на ЗГО. Със ЗППАМ № 25-4332-001515/17.03.2025г. на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението – Б. П.-Г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. "в" от ЗДвП – временно спиране от движение на ППС до сключването на ЗГО.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001515/17.03.2025г., издадена от Л. А. З. полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, надлежно оправомощен със заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР, с която, на основание чл. 22 от ЗАНН, е наложена ПАМ на жалбоподателя, изразяваща се във временно спиране от движение на ППС на собственик, който няма ЗГО до сключването й.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 2 от ЗДвП/.

Следователно, обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 2 б. "в" от ЗДвП № 25-4332-001515/17.03.2025г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. Същата съответства на изискванията за форма. Мотивирана е с конкретни прояви на водача на МПС. Посочени са фактическите и правни основания за издаването й в степен, която позволява на адресата на заповедта да разбере мотивите и волята на административния орган.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо валидно свидетелство за управление на МПС на територията на Р България.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001515/17.03.2025г., е издадена на основание чл. 171, т. 2, б. "в" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "временно спиране от движение на пътно превозно средство" на собственик, който няма задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, до сключването ѝ. Приложената на Б. П.- Г. с обжалвания административен акт ПАМ от фактическа страна се основава на това, че на 16.03.2025 г. около 09: 26 ч., в [населено място], пред [жилищен адрес][жк]лицето В. Р. Г. управлява лек автомобил фолксваген Т., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. В. П.-Г. без сключен и действащ договор за ЗГО.

Съгласно представените по делото доказателства, а именно Застрахователна полица BG/08/52000910994 от 17.03.2025г.; квитанция за извършено плащане на застрахователна полица от 17.03.2025г., към датата на съставянето на оспорената ПАМ е наличие валидно сключена ЗГО. В оспорената заповед като основание за временно спиране от движение на МПС е посочено неизпълнение на задължението за сключване на задължителна застраховка ГО, като видно от съдържанието на ЗППАМ, същата има временен характер –до сключване на застраховка ГО. Следователно със сключване на застраховката ГО на 17.03.2025 г. в 11. 00ч. действието на процесната ЗППАМ е било преустановено по силата на изричната повеля на чл. 171, т. 2, б. "В" от ЗДвП. При тези данни следва да се приеме, че същата е издадена в нарушение на посочената разпоредба и при несъобразяване с превантивна цел по смисъла, както на чл. 22 от ЗАНН, така и на специалния текст на чл. 171 от ЗДвП, а именно да осигурява безопасността на движението по пътищата, респ. да предотвратява и преустановява административни нарушения. Фактът, че за автомобила има сключена застраховка ГО е следвало да бъде известен на органите на полицията, при издаването на заповедта, като въобще не е следвало отразяване на спирането от движение в системата на МВР или поне е било необходимо и отразяване, че ЗППАМ, без да е доведена до знанието на собственика на МПС, на практика е била изпълнена. Ето защо съдът приема, че от обективна страна основанията за спиране от движение на МПС са отпаднали още преди това да бъде отразено в системата на МВР. Тези обстоятелства не са били установени от административния орган и като логична последица, не са били съобразени при издаването на заповедта за прилагане на принудителната административна мярка. Както се посочи, ПАМ са

форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените в закона случаи се упражнява държавна принуда и имат за своя цел преустановяване на осъществено административно нарушение и предотвратяване настъпването на вредни последици от извършването на същото или друго нарушение, или с цел реализиране отговорността на нарушителите. В случая, предвид наличието на сключена ЗГО в деня на налагането на ПАМ "временно спиране от движение на ППС", същата не би могла да постигне нито една от изброените цели.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуваното производство за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС има сключен и действащ договор за ЗГО към момента на налагането на ПАМ.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и при своевременно направеното искане, на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски. От адв. П. се претендира адвокатски хонорар за предоставена безплатна правна помощ, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, като от страна на ответника с препращането на преписката до съда е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно. Съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, минималното възнаграждение за осъществявано процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 е 1 000 лв. В случая след преценка на фактическата и правна сложност на делото, при разглеждането му в едно съдебно заседание, съдът намира за справедливо и обосновано адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. На жалбоподателя следва да се присъдят и направените разноски в размер на 10 лева за държавна такса, или общо разноски в размер на 510 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 17-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 25-4332-001515/17.03.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП – временно спиране от движение на моторно превозно средство до сключването на застраховка „Гражданска отговорност“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат С. П. разноски по делото в размер на 510 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

